

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 584/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, Bratislava, IČO 52 262 821, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Bartoš, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoR 6/2020 z 12. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka požaduje zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že žalobca – [REDAKOVANÉ] sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) 21. októbra 2016 domáhal vyslovenia nedostatku právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc* [REDAKOVANÉ], a ustanoveného rozhodcu [REDAKOVANÉ] vo veci sp. zn. RD/122/2016, v rámci ktorej sa sťažovateľka ako právna nástupkyňa firmy [REDAKOVANÉ] proti žalobcovi domáhala náhrady škody v sume 17 091,42 eur s príslušenstvom. Uplatnené právo sťažovateľka odôvodnila rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 12 C 56/2012 z 26. septembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 31 Cob 13/2014 z 29. januára 2015, ktorým bol právnenému predchodcovi sťažovateľky ([REDAKOVANÉ]) proti

obchodnej spoločnosti [REDACTED], priznaný nárok v sume 11 728,92 eur na podklade zmluvy o dielo č. 05-03.2-10/ZoDs z 19. apríla 2010 uzavretej medzi firmou [REDACTED] ako zhotoviteľom a obchodnou spoločnosťou [REDACTED], ako objednávateľom. Podľa čl. XV bodu 10 citovanej zmluvy o dielo sa zmluvné strany dohodli na riešení vzniknutých sporov Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave.

3. Sťažovateľka sa vo veci vedenej rozhodcovským súdom *ad hoc* pod sp. zn. RD/122/2016 domáhala proti žalobcovi ako bývalému konateľovi obchodnej spoločnosti [REDACTED], náhrady škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s neuhradenou pohľadávkou priznanou na podklade v bode 2 tohto uznesenia citovaných rozhodnutí Okresného súdu Piešťany a Krajského súdu v Trnave. Rozhodcovský súd *ad hoc* vyvodzoval vo veci sp. zn. RD/122/2016 svoju právomoc zo všeobecných obchodných podmienok firmy [REDACTED]. Žalobca podal v žalobnej odpovedi námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc*, ktorej nebolo vyhovené. Z uvedeného dôvodu v súlade s § 21 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) podal žalobca žalobu o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc* z dôvodu nedostatku rozhodcovskej zmluvy.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 29 Cr 24/2016-185 z 20. júna 2019 (ďalej len „rozsudok z 20. júna 2019“) rozhodol, že rozhodcovský súd *ad hoc* – rozhodca [REDACTED] nemá právomoc rozhodovať spor sťažovateľky proti žalobcovi o zaplatenie sumy 17 091,42 eur s príslušenstvom vedený pod sp. zn. RD 122/2016 (výrok 1), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok 2) a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok 3).

5. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 20. júna 2019 vyplýva, že žalobca podal žalobu v zákonnej lehote 30 dní od doručenia uznesenia, ktorým rozhodcovský súd *ad hoc* rozhodol, že bude pokračovať v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/122/2016, čím nevyhovел žalobcovi a jeho námietke nedostatku právomoci.

6. Okresný súd vychádzal pri posúdení (ne)dostatku právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc* z § 4 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý ustanovuje striktnú podmienku písomnej formy rozhodcovskej zmluvy, ktorá v konkrétnych okolnostiach veci dodržaná nebola. Podľa okresného súdu sťažovateľka nepreukázala, že všeobecné obchodné podmienky firmy [REDACTED] boli dohodnuté v čase uzavretia záväzku medzi obchodnou spoločnosťou [REDACTED], a právnym predchodcom sťažovateľky a ani medzi žalobcom ako bývalým konateľom obchodnej spoločnosti [REDACTED], a právnym predchodcom sťažovateľky. Jedinou rozhodcovskou doložkou bola doložka dojednaná v zmluve o dielo uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou [REDACTED], a právnym predchodcom sťažovateľky, pričom na podklade tejto doložky bol medzi stranami dohodnutý ako rozhodcovský súd – Rozhodcovský súd Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave. Ani zo zmluvy o dielo a ani zo žiadnej písomnej komunikácie, či už medzi obchodnou spoločnosťou [REDACTED], a právnym predchodcom sťažovateľky, alebo žalobcom a právnym predchodcom sťažovateľky alebo žalovaným, nevyplýva, že by všeobecné obchodné podmienky firmy [REDACTED] mali byť medzi stranami akýmkoľvek spôsobom komunikované, nie to ešte podpísané.

7. Sťažovateľka podľa názoru okresného súdu nepredložila žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že všeobecné obchodné podmienky sú podpísané, a nepredložila ani žiadnu komunikáciu, z ktorej by vyplynulo zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy. S prihliadnutím na neplatnosť rozhodcovskej zmluvy pre nedodržanie obligatórnej písomnej formy podľa § 4 zákona o rozhodcovskom konaní sa okresný súd nezaoberal ďalšími námietkami sťažovateľky s výhradou, že sú irelevantné, a žalobe vyhovel z dôvodu, že nebolo preukázané uzavretie rozhodcovskej zmluvy.

8. Na odvolanie sťažovateľky bol rozsudok okresného súdu z 20. júna 2019 napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdený ako vecne správny. V napadnutom rozsudku sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie, na ktoré odkázal.

9. Osobitne sa krajský súd vyjadril k odvolacej námietke sťažovateľky, podľa ktorej žalobca podal iba námietku proti konajúcemu rozhodcovi, a nie proti právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc*. Krajský súd zdôraznil, že žalobca podal námietku nepríslušnosti rozhodcovského súdu 6. septembra 2016, nie však námietku proti rozhodcovi, ako tvrdí sťažovateľka, pričom nebolo jednoznačne preukázané uzavretie rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, ktorá by zakladala právomoc *ad hoc* rozhodcu [REDACTED] konať vo veci.

10. K odvolacej námietke procesného pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré malo spočívať v rozhodnutí vo veci žaloby rozsudkom, a nie uznesením [§ 234 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], krajský súd zdôraznil, že v predmetnej veci išlo o procesné rozhodnutie (rozhodnutie o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc*), takže o žalobe mal súd rozhodnúť formou uznesenia. Zároveň však uviedol, že ak súd prvej inštancie rozhodol o nároku vo forme rozsudku, ide o procesné pochybenie, ktoré však nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, a preto krajský súd na túto vznesenú námietku neprihliadal. Akcentoval, že vážnym procesným pochybením by mohlo byť, ak by súd vo veci samej rozhodol uznesením namiesto rozsudku (§ 212 ods. 1 CSP). Ak súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom, tak odvolací súd musel o odvolaní (v prípade potvrdenia správnosti rozsudku) rozhodnúť tiež rozsudkom v súlade s § 387 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojich práv zaručených ústavou a dohovorom zo strany krajského súdu tým, že akceptoval procesné pochybenie okresného súdu, ktorý vo veci žaloby rozhodol rozsudkom, a nie uznesením. V tomto kontexte poukazuje na uznesenie krajského súdu č. k. 4 CoSr 1/2017-274 z 22. marca 2019 a dôvody obsiahnuté v bodoch 27 a 28 citovaného rozhodnutia.

12. Hlavnou argumentáciou sťažovateľka namieta, že krajský súd odignoroval fakty brániace vysloveniu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc*. Poukazuje na čl. XV všeobecných obchodných podmienok firmy [REDACTED], v ktorom je uvedená rozhodcovská doložka v prospech rozhodcovského súdu *ad hoc*.

13. Zdôrazňuje ďalej aj to, že žalobca pri prvom úkone vo veci samej v rozhodcovskom konaní námietkou zo 6. septembra 2016 nepodal v súlade s § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní

námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu. Podľa názoru sťažovateľky žalobca vzniesol len námietku nepríslušnosti rozhodcovského súdu, pričom v nej tvrdil, že správnym rozhodcovským súdom mal byť Rozhodcovský súd Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave, a nie rozhodcovský súd *ad hoc* – rozhodca [REDACTED]. V konkrétnostiach uvádza, že v predmetnej námietke žalobca napísal: „*Namietam týmto nepríslušnosť z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu [REDACTED]... Ad hoc rozhodcu [REDACTED]... a to z dôvodu, že v zmysle zmluvy o dielo... podľa čl. XV je daná príslušnosť podľa rozhodcovskej doložky medzi zmluvnými stranami tak, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy... budú riešené pred Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave...*“ Túto skutočnosť však krajský súd odignoroval. Krajský súd pritom nemôže naprávať vady podania v rámci nespotrebitel'ského rozhodcovského konania podľa vlastnej ľubovôle.

14. Podľa sťažovateľky sa spor týkal situácie, podľa ktorej strany mali uzavreté dve rozhodcovské zmluvy v tom istom obchodnom prípade. Sťažovateľka akcentuje, že žalobca mal podať návrh podľa § 8 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, čo však neurobil, ktorým by žiadal, aby súd rozhodol o postupe ustanovenia rozhodcovského súdu/rozhodcu. Skutočný problém, ktorý žalobca v rámci rozhodcovského konania namietal, bol ten, že každá strana tohto rozhodcovského konania navrhovala iný spôsob postupu ustanovenia osoby rozhodcu.

15. Podľa žalobcu rozhodcu mal stanoviť Rozhodcovský súd Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory a podľa sťažovateľky to mal byť *ad hoc* rozhodca – [REDACTED], resp. vybraná právnická osoba.

16. Podľa sťažovateľky krajský súd náležitým spôsobom námietky sťažovateľky neodôvodnil, pričom bez racionálnych dôvodov odmietol argumentáciu sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v kontexte argumentácie sťažovateľky obsiahnutej v bode II tohto uznesenia (námietky procesného pochybenia krajského súdu a nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu).

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou,

ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

K námiatke procesného pochybenia krajského súdu:

20. V nadväznosti na všeobecnú argumentáciu atakujúcu procesné pochybenie krajského súdu, obsiahnutú v bode 11 tohto uznesenia ústavný súd zdôrazňuje, že vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že ústava nechráni práva teoretické a iluzórne, ale chráni práva konkrétne, teda práva vykonateľné, realizovateľné a efektívne (napr. PL. ÚS 25/01, I. ÚS 5/02, PL. ÚS 13/09, PL. ÚS 19/09, PL. ÚS 111/2011).

21. Ústavný súd rovnako zdôrazňuje, že nepristupuje k vyhovaniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd rovnako akcentuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v posudzovanom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 100/2013).

22. Nevyhnutným predpokladom pre vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv je teda aj priamy dopad vady alebo nedostatku vytykaných orgánu verejnej moci na tieto práva (I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

23. Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že sťažovateľka procesné pochybenie spočívajúce podľa jej názoru v nesprávnej forme v jej veci vydaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu (rozsudok namiesto uznesenia) odôvodňuje (len) odkazom na rozhodnutie odvolacieho súdu v inej veci, v ktorej krajský súd zdôraznil, že o námiatke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu rozhoduje všeobecný súd formou uznesenia, keď v prípade, ak návrhu vyhovie, opravný prostriedok vo forme odvolania pripustí, a ak návrh na rozhodnutie o námiatke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu zamietne, opravný prostriedok proti takémuto uzneseniu všeobecný súd nepripustí (bod 27 uznesenia krajského súdu č. k. 4 CoSr 1/2017-274 z 22. marca 2019). Aj napriek tomu, že stručný odkaz na časť rozhodnutia všeobecného súdu vydaného v inej veci bez ďalšieho nepredstavuje dostatočnú argumentačnú bázu na to, aby sa ňou ústavný súd v kontexte namietaného porušenia práv vôbec zaoberal, uplatnením materiálneho prístupu k ochrane práv sťažovateľky ústavný súd preskúmal a zanalyzoval dôvody obsiahnuté v citovanom rozhodnutí odvolacieho súdu a zistil, že tieto sa zjavne na sťažovateľkinu vec nevzťahujú.

24. V bode 29 sťažovateľkou uvádzaného uznesenia krajského súdu č. k. 4 CoSr 1/2017-274 z 22. marca 2019 krajský súd konštatoval, že k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie znemožňujúcemu strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 389 ods. 1 písm. b) CSP], došlo nezákonnosťou spočívajúcou v rozhodnutí o námiatke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu formou rozsudku a s touto skutočnosťou spojeným nesprávnym poučením o opravnom prostriedku proti zamietajúcemu rozhodnutiu o námiatke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu. Inak

povedané, súd prvej inštancie pripustil rozhodnutím vo forme rozsudku opravný prostriedok za situácie, keď zákonná právna úprava prípustnosť opravného prostriedku vylučovala. V prípade sťažovateľky však k takémuto procesnému nedostatku spočívajúcemu vo vydaní nesprávnej formy rozhodnutia a nesprávneho poučení o možnosti podania riadneho opravného prostriedku vo forme odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol tak, že námietke žalobcu vyhovel, nedošlo. Už len z uvedeného dôvodu je preto odkaz sťažovateľky na odôvodnenie obsiahnuté v uznesení krajského súdu č. k. 4 CoSr 1/2017-274 z 22. marca 2019 irelevantný. Sťažovateľka bola aj napriek nesprávnej forme rozhodnutia správne poučená o možnosti podať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie, čo sťažovateľka aj využila a odvolanie podala.

25. Argumentačne sa preto námietka sťažovateľky s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci obmedzuje len a výlučne na nezákonnosť spočívajúcu vo vydaní rozhodnutia v jej veci konajúcich súdov formou rozsudku, a nie uznesenia, a to bez toho, aby ďalej rozvíjala ako sa tento nedostatok mal priamo podieľať na porušení jej práv ako strany v konaní o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu. Sťažovateľka teda v ústavnej sťažnosti ani nenamieta, a tým menej preukazuje, že formálny nedostatok spočívajúci vo vydaní rozsudku, a nie uznesenia zasiahol konkrétnym spôsobom do jej práv. Už pritom bolo zdôraznené, že nie každé porušenie zákona má bez ďalšieho za následok aj porušenie ústavnosti.

26. Vzhľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnocuje námietku procesného pochybenia krajského súdu v kontexte namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom ako nedôvodnú.

K námietke nedostatočného odôvodnenia:

27. V súvislosti s námietkou sťažovateľky o tom, že k porušeniu jej práv došlo z dôvodu nedostatočného odôvodnenia krajského súdu týkajúceho sa zisteného skutkového stavu a s tým spojeného právneho posúdenia, ústavný súd zdôrazňuje, že pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

28. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

29. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

30. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamena to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medzi iným je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdoch, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91).

31. Prihliadajúc na už citované dôvody obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu (časť I tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje, že nezistil rozpor súvislostí právnych argumentov a skutkových okolností prejednáwanej veci atakujúcich právomoc, resp. nedostatok právomoci konkrétneho rozhodcovského súdu. Krajský súd v nadväznosti na argumentáciu obsiahnutú v rozsudku okresného súdu z 20. júna 2019, s ktorou sa vecne stotožnil, podľa názoru ústavného súdu podal sťažovateľke jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

32. Predmetom preskúmania vo veci žaloby o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu je (ne)existencia právomoci konkrétneho rozhodcovského súdu s prihliadnutím na konkrétnu rozhodcovskú zmluvu, resp. jej ustanovenia, z ktorých musí jednoznačne založenie právomoci konkrétneho rozhodcovského súdu vyplynúť. Pokiaľ strana v príslušnom začatom rozhodcovskom konaní využije zákonnú možnosť danú jej ustanoveniami zákona o rozhodcovskom konaní (§ 21 zákona o rozhodcovskom konaní) a pred všeobecným súdom namietne nedostatok právomoci konkrétneho rozhodcovského súdu (v konkrétnych okolnostiach prejednáwanej veci tak, ako to vyplýva z podania žalobcu citovaného v bode 13 tohto uznesenia, rozhodcovského súdu [REDACTED], *ad hoc* rozhodcu [REDACTED]), potom je úlohou všeobecného súdu posúdiť jej argumenty a vysporiadať sa s nimi s prihliadnutím na relevantnú zákonnú právnu úpravu a v konečnom dôsledku rozhodnúť, či argumentácia o nedostatku právomoci konkrétneho rozhodcovského súdu je alebo nie je dôvodná. Argumentácia žalobcu bola zo strany konajúcich všeobecných súdov posúdená a námietke žalobcu o nedostatku právomoci konkrétneho rozhodcovského súdu bolo vyhovené, o čom svedčí okrem iných samotný výrok 1 rozsudku okresného súdu z 20. júna 2019 (bod 4 tohto uznesenia), a to na podklade toho, že nebolo

preukázané uzavretie rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, ktorá by zakladala právomoc *ad hoc* rozhodcu [REDACTED], ktorý vo veci sp. zn. RD/122/2016 konal.

33. Odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu s prihliadnutím na už uvedené nedovoľuje prijať záver o tom, žeby krajský súd odignoroval fakty brániace vysloveniu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu *ad hoc*. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že ako vo veci konajúce všeobecné súdy, tak ani samotný žalobca nespochybnili právomoc konať vo veci pred Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave, táto (právomoc) však predmetom príslušného konania pred krajským súdom nebola. Povinnosťou sťažovateľky, ktorá tvrdila, že v príslušnej veci je daná právomoc rozhodcu *ad hoc* [REDACTED], bolo predložiť o tom dôkazy. Keďže na preukázanie svojho tvrdenia žiadny dôkaz sťažovateľka nepredložila, sama sa vystavila neúspechu v konaní o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu – rozhodcu *ad hoc* [REDACTED].

34. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd nemôže argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v ústavnej sťažnosti hodnotiť ako ústavne relevantnú, teda takú, ktorá by bola spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť skutkových záverov tvoriacich podklad napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj právnych záverov na podklade ustáleného skutkového stavu prijatých. Krajský súd sa v konaní o žalobe o vyslovenie nedostatku právomoci rozhodcovského súdu právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami a ich hodnotením, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nemôže prisvedčiť ani námietke sťažovateľky o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu objasnil skutkový a právny základ pre rozhodnutie spôsobom, ktorý umožňuje prijať záver o tom, že práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v príslušnom konaní boli realizované.

35. Zo všetkých uvedených dôvodov, prihliadajúc na predbežné závery k námietkam sťažovateľky, ústavný súd nezistil medzi námietkami sťažovateľky a napadnutým rozsudkom krajského súdu takú príčinnú súvislosť, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti odôvodňovala možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

36. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala vysloviť ich porušenie. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu